

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συγδρομνται ἔγγραφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφωρῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐὰν ἦσαν γαλλικά...—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσεά).—Ἡ πρώτη Ἑλληνὶς ἰατρὸς. Μαρία Καλαποθάκη.—Ἐπὶ τοῖς γάμοις των (ὑπὸ κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος).—Τὰ Δικαιώματα τῶν Γυναικῶν ἐν τῷ Γαλλικῷ κοινοβουλίῳ (ὑπὸ κ. Μαρίας Luelin).—Ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης (ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Ἀλεξάνδρου).—Τὰ ἔγκαϊνια τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμνασίου.—Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις Συλλόγου Φιλομουσῶν.—Ἐξετάσεις Ἐφηβείου.—Ἑλληνικὸς Ναὸς εἰς Τζέρμπα Τύνιδος.—Ποικίλα.— Ἀλληλογραφία.—Ἐπιφυλλίς.

ΕΑΝ ΗΣΑΝ ΓΑΛΛΙΚΑ . . .

Ἐὰν ἦσαν Γαλλικά, μάλιστα. Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ τριχάπτων, οὔτε περὶ ταινιῶν, οὔτε περὶ ὑφασμάτων, οὔτε περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου τοῦ συρμοῦ, ὅπως ἔχῃ λόγον τινὰ ἢ γαλλικὴ προτίμησις. Πρόκειται περὶ συγγραμμάτων.

Εἶναι ἢ δευτέρα φράξ, καθ' ἣν μετὰ πατριωτικοῦ πόνου, μετ' ἀληθοῦς οὐδύνης συνδρομητριά μας ἐκ Κ)πόλεως μᾶς καταγγέλλει τὴν μισελληνικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων μεγάλης μερίδος τῶν ἐκεῖ Ἑλληνίδων. Δὲν ἀναγινώσκουν Ἑλληνικά συγγράμματα· καὶ δυστυχῶς τὸ κακὸν ἔχει ἐπεκταθῆ παντοῦ, ὅπου Ἕλληνες καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν πρωτεύουσάν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἑλληνικωτάτας ἐπαρχίας μας.

Ὅχι μόνον οὐδέποτε ἀναγινώσκουν Ἕλληνες συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ θεωροῦν περιττὸν νὰ μάθουν Ἑλληνικά γράμματα. Μόλις κατορθώσουν νὰ ἀναγινώσκουν ὀλίγον, κατατάσσονται εἰς Γαλλικὰ Σχολεῖα κατὰ προτίμησιν ὑπὸ γονέων ἀμαθῶν, οἵτινες νομίζουσι ἐξαιρετικὴν τιμὴν καὶ μέγα κοινωνικὸν ἐφῶδον τὴν ξενικὴν τῶν τέκνων των μόρφωσιν.

Ἡ γλῶσσα διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν ἐκπροσωπεῖ καμμίαν ἰδέαν, δὲν εἶναι τὸ ἱερὸν σύμβολον τοῦ ἔθνισμοῦ, δὲν εἶναι

ὁ διερμηνεὺς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ. Εἶναι ἀπλούστατα ἔν ὄργανον ψεύδους, ἐν ὄργανον δι' οὗ τηροῦνται ὠρισμένοι κοινωνικαὶ συνθηκαί, δι' οὗ ὑποδέεται πᾶσα κόρη καὶ βραδύτερον πᾶσα γυνή, ἐν οἰουδήποτε πρόσωπον ἐν τῇ διεξαγομένῃ κωμικῇ παραστάσει τῶν αἰθουσῶν, ἐν αἷς παρωδεῖται ὁ πολιτισμὸς.

Καὶ παρωδεῖται ἀληθῶς ὁ πολιτισμὸς, ὥσως μόνον παρ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐν τούτοις εἴμεθα οἱ εὐγενέστεροι τῶν λαῶν τῆς γῆς, λόγῳ γένους, οἵτινες ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ποθοῦμεν νὰ φαινώμεθα, ὅτι προοδεύομεν, ὅτι εἰς οὐδὲν ὑστεροῦμεν.

Ἴδετε τὰς αἰθούσας μας μὲ τὰ βαρῆα παραπετάσματα, καὶ τὸ ἡμίσκοτος ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, καὶ τοὺς φρακαφόρους ὑπνέτας, καὶ τὰς ἀλλοφύλους παιδαγωγούς καὶ τὰς ἀλλογλώσσους τροφούς. Ἀκούσατε τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσο κόμπου καὶ οἰήσεως λαλοῦμεν; Μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι σημεῖα καταφανῆ τοῦ πολιτισμοῦ; Μήπως οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ Παρισίνοι δὲν κάμνουσι τὸ ἴδιον.

Βεβαίως, ἀλλὰ μὲ μίαν διαφορὰν. Ὅτι δι' αὐτοὺς ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ ἔθνους των, ἡ γλῶσσα τῆς πατρίδος των, ἢν μετὰ τόσο φανατισμοῦ λατρεύουσι καὶ τὸσον διὰ τοῦτο κατέστησαν ἔνδοξον. Εἶναι ἡ γλῶσσα, ἡ διερμηνεύουσα τὰ αἰσθητάματα τῆς ψυχῆς των, ἡ διατυπούσα τὰς ἐθνικὰς ἰδέας των, τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρα, τὰς ἐλπίδας, τὴν φιλοδοξίαν των. Ἡ γλῶσσα ἦν δὲν ἀνταλλάσσουσι μὲ ὅλους τοὺς ἠσαυρούς τοῦ κόσμου, ἦν δὲν ἀπαρνοῦνται ποτε, ἦν φέρουσι εἰς τὰ ἀπώτατα τοῦ κόσμου σημεῖα ὡς ἐθνικὸν λάβαρον, καὶ τὴν ὁποίαν διὰ τῆς στοργῆς καὶ φιλοπατρίας των ὑπέβαλαν εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ κατέστησαν διεθνή.

Αἱ γαλλίδες τροφοὶ καὶ παιδαγωγοὶ τῶν τέκνων των εἶναι ὁμόφυλοι καὶ συμπατριώτιδες των, ἔχουσι τὰς αὐτὰς μὲ ἐκείνους ἀρχὰς, τὰ αὐτὰ αἰσθητάματα, τοὺς αὐτοὺς ἐθνικοὺς πόθους, τὰς αὐτὰς ἰδέας. Τὰ βαρῆα παραπετάσματα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ ψυχρὸν, τὸ παγετῶδες κλίμα των καὶ τὸ ἡμίσκοτος.

των αιθουσών προς τὸν αἰωνίως ὀμιχλώδη καὶ φαιοσκότεινον ὄριζοντά των.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τοὺς Ἄγγλους, καὶ διὰ τοὺς Γερμανοὺς καὶ διὰ τοὺς Ἴταλους καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀληθῶς πολιτισμένους ἀνθρώπους.

Μόνον ἡμεῖς αἱ μὲ κενὰς κεφαλὰς καὶ κενωτέρας καρδίας νομίζομεν τιμὴν μας νὰ ἀπαρνώμεθα τὴν γλῶσσάν μας, νὰ καταφρονῶμεν τὴν φιλολογίαν μας, νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς καὶ ἰδέας τῶν πατέρων μας, νὰ περιφρονῶμεν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμά μας, νὰ ἀποκλείωμεν τὸν γλυκὸν ὄριζοντά μας καὶ τὸν θερμὸν καὶ ζωογόνον ἥλιον ἀπὸ τὰς οἰκίας μας, διότι, νομίζομεν, ὅτι εἰς τοῦτο ἐγκρατεῖται ὁ πολιτισμός.

Ἄγνοοῦμεν ὅτι κυριώτατα τοῦ πολιτισμοῦ στοιχεῖα καὶ ἀκρογωνιαῖοι αὐτοῦ λίθοι εἶναι ἡ ἐθνικὴ γλῶσσα καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀγωγὴ, καὶ ὅτι ἡμεῖς αἱ ἀρνησιγλωσσοὶ ἐπισύρομεν μόνον τὸν χλευασμὸν καὶ τὴν καταφρόνησιν τῶν ἀληθῶς πολιτισμένων.

Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ Ἑλληνικωτάτη αὕτη χώρα, ἐν ἣ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἀριθμοῦνται ἀνά δεκάδας, ἐν ἣ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπὶ σειρὰν αἰώνων τόσην ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν ἐξήσκησεν ἐπιρροήν, ὥστε νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ τὴν γλῶσσάν του εἰς πάντας τοὺς ἐκεῖ ξένους ἀποίκους, ἐν ἣ τόσο ἦκαντες ἄνδρες τῶν γραμμάτων ἐξοχοί, ὄφειλεν, ὡς ἡ πρώτη καὶ μεγάλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρωτεύουσα, νὰ τηρήσῃ ὑπὲρ πάντων ἄλλην πόλιν καὶ χώραν Ἑλληνικὴν τὴν πολυτίμωτον παρακαταθήκη τῆς γλώσσης, ἣν ὁ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι εἰς τοιοῦτον περιφανὲς ὕψος περιήγαγον καὶ τόσον ἐτίμησαν.

Ἄλλ' ἡ γλῶσσα αὕτη, ἣν ἄνδρες ἐξοχοί μετὰ τόσης στοργῆς διεφύλαξαν καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἐκληροδότησαν, τὴν ὅποιαν καὶ αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι ἀγωνίζονται νὰ ἀνυψώσῃ εἰς τὴν πρέπουσαν περιωπὴν της, ἡ γλῶσσα αὕτη εἰς ἣν ὄφειλεν ἡ Ἀνατολὴ τὸ μέγιστον φιλολογικὸν κέντρον της, τὸν Ἑλληνικὸν Σύλλογον, ἕνα ἔχει ἄσπονδον πολέμιον καὶ διώκτην: τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα.

Καὶ εἶναι τόσον μάλλον ἐπικίνδυνος ὁ πολέμιος οὗτος, ὅσον ἀσυνειδήτως καὶ ἄνευ σκοποῦ ἐργάζεται πρὸς ἐξόντωσιν αὐτῆς. Ἐρωτήσατε τὰς πλείστας τῶν μητέρων, διατὶ ἀναθέτουσιν τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των εἰς ξένας παιδαγωγούς; εἰς ξένα σχολεῖα. Θὰ εἰς ἀπαντήσῃ στερροτύπως: διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συνήθειαν νὰ ὀμιλοῦν κατὰ γαλλικὰ. Θὰ ἐκπλαγοῦν δ' ἀναντιρρήτως, ἐὰν ἀγαγῶσιν τυχαίως τὰς γραμμάς αὐτὰς καὶ θὰ διαμαρτυρηθοῦν κατὰ τῆς προσηγομένης εἰς αὐτὰς κατηγορίας.

Εἰς τοῦτο πταίει βεβαίως ἡ ἀνέκαθεν ἐλαττωματικὴ ἐκπαίδευσις μεγάλῃς μερίδος γυναικῶν—διότι ὑπάρχουν καὶ αἱ εὐτυχεῖς ἐξαίρεσις—καὶ ἡ ἐπίπλαστος μόνον μόνωσις αὐτῶν, ἀλλὰ πταίουσιν κατὰ μέγα μέρος καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα φιλολογικὰ κέντρα, ἅτινα περιορίζονται εἰς ἀκαδημαϊκὰς μελέτας ὑψηλῶν μόνον ἐπιστημονικῶν ζητημάτων, εἰς συζητήσεις περὶ τύπων γραμματικῶν, εἰς πραγματείας φιλοσοφικὰς, χωρὶς ἀπὸ καιροῦ εἰς κερὸν νὰ προσκαλοῦσιν ὅλας τὰς Ἑλληνίδας συζύγους καὶ μητέρας καὶ διὰ καταλλήλων ἀναγωνισμάτων νὰ ἀποτρέπουν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ κακοῦ τούτου, καὶ νὰ καυτηρίζουν διὰ λόγων πυρίνων τὴν ἀσύγγνωστον ταύτην πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἀδιαφορίαν καὶ καταφρόνησιν.

Πταίουσιν οἱ ἀπανταχοῦ λόγοί μας, καὶ ἰδίᾳ οἱ πλεῖστοι τῶν

ἐν τῇ Ἀνατολῇ, οἵτινες ἐπιμένουν νὰ γράφουν τὴν γλῶσσάν μας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οὔτε παρὰ τῶν συζύγων, οὔτε παρὰ τῶν τέκνων των νὰ γίνονται καταληπτοί, καὶ οἵτινες φερόμενοι μετὰ φανατισμοῦ ὀπιθεῖν τοῦ ἔργατος τοῦ κλασικισμοῦ, διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ θάψουν μετὰ τῆς νεκρῆς γλώσσης, ἣν θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν, καὶ τὴν ζῶσαν, ἣν ὄφειλον νὰ καλλιεργοῦν πρὸ πάντων εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς κύκλους των.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ζ'.

Τί λέγει ἡ Θάλασσα.

*Ὅταν ἡ θάλασσα γλυκὰ
ἐς τὴν ἄμμο ψιθυρίζῃ,
ὄσαρ νὰ τὴν ναυορίζῃ,
εἰ τάχα λέγει μουσικά,
εἰ λέγει 'ε' τ' ἀκρογιάλι;
Τοῦ λέγει:—Ἀκρογιάλι,
μὴ ἀπ' τὸν φλοῖσθον γελασθῆς
καὶ 'ε' τῶν νερῶν μου κοιμηθῆς
τὴν ἡσυχίαν ἀγκάλῃ.
Μὴ 'ε' τὴν γαλήνη πιστευθῆς
θάλλῃ καὶ ἀνεμοάλλῃ.*

*Κι' ὅταν ἡ θάλασσα μ' ὀργῇ
κυλῇ τὰ κύματά της,
κι' ἀφρίζουν τὰ βουνὰ της
καὶ φοβερὰ ἠχολογῇ,
εἰ λέγει ἀρὰ γε 'ε' τὴν γῆ
μὲ τὰ μουγκρίσματά της
ἡ ἄγριά της ἡ κραυγὴ;
Λέγ' ἡ κραυγὴ ἐκείνη:
—Τὸν κόσμο θὰ χαλάσω,
ἀλλ' ἔμωσ θὰ περάσω
καὶ θάλλῃ καὶ γαλήνη.*

Ἐπιλόγιος

Ἐὰν ἐν τῇ μελέτῃ ἡμῶν τῶν τεσσάρων ποιητικῶν σχολῶν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, εἰσῆλθομεν εἰς τινὰς λεπτομερείας, δὲν ἐπράξαμεν τοῦτο ἀσκοπῶς. Προεθέμεθα οὐ μόνον ν' ἀνεύρωμεν τῶν νόμους, οἵτινες διέπουν τὴν γένεσιν τῶν ποιητικῶν ἔργων καὶ νὰ καταδείξωμεν ὅποιος ἰσχυρῆς ζωτικότητος καὶ ὀψότητος εὐκαμψίας πλουτεῖ τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα, ἀλλ' ὡσαύτως νὰ φανῶμεν χρήσιμοι, ὑποδεικνύοντες ὅποιαν διέθυσιν ἤθελεν εἶσθαι εὐχῆς ἔργον νὰ λάβῃ ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰ δυνατόν, νὰ ἐξετάσωμεν ὅποιον τὸ ἀναμένον τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν μέλλον.

Σήμερον ἐπειδὴ αἱ περιστάσεις ἐν αἷς ἐγεννήθησαν αἱ σχολαί, περὶ ὧν διελάθομεν, δὲν ὑφίστανται πλέον, εἶναι βέβαιον ὅτι συμφώνως τῇ ἀρχῇ καθ' ἣν τὸ ἀποτέλεσμα παύει ἅμα ἐκλίπη ἡ γεννήτασα αὐτὸ αἰτία, αἱ σχολαὶ αὐταὶ πέπτωται νὰ ἐκλίπωσιν. Ἡ Ἰόνιος σχολὴ, τῶρα ὅτε ἡ Ἐπτάνησος ἠνώθη μετὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, δὲν ἔχει λόγον, ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἔχουσα τὸν τοπικὸν αὐτῆς χαρακτήρα. Δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι μέλλει νὰ συγχωνευθῇ ἐν τῷ γενικῷ ποιητικῷ ρεύματι, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἴόνιοι ἔχουσι ν' ἀπομάθωσιν ὀλιγώτερα ἢ οἱ ποιηταὶ τῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρόδηλον, ὅτι οἱ ποιηταὶ αὐτῶν θὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν σχολήν, μεθ' ἣς κατὰ τὸ πλεῖστον συγγενεύουσιν.

Ἡ σχολὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, συνεχωνεύθη μετὰ τῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ δημιουργήσαντες αὐτήν, ἡ ἀπεβίωσαν σχεδὸν πάντες, ἢ ἡ μούσα αὐτῶν σιγᾷ. Ὑποστηρίζεται δ' εἰσέτι μόνον ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν δύναται νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ τῆς πεπλανημένης ὁδοῦ ἐν ἣ περιεπλέχθη. Αἱ διατριβαὶ τοῦ κ. Ροῖδου ὑποδεικνύουσι τοῦτο ἀρκούντως: τὰ βραβεῖα, ἡ διευθύνσις, καὶ ἡ ὄθησις τοῦ Πα-

νεπιστημίου οὐδὲν παρήγαγον ἀρ' ἑτέρου δέ, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, εἰς τίνα ἀνέθεσε τὸ Πανεπιστήμιον τὴν ἀπαγγελίαν ποιήματος κατὰ τὴν τελετὴν ἐκείνην; Εἰς τὸν Βαλαωρίτην, ὅστις ἔγραψεν εἰς δημόδιον γλῶσσαν! Δὲν ὤμολογεῖ δια τούτου, ὅτι ὅπως ἀποταθῇ τις εἰς ἀπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῇ γλῶσσαν ἄλλην ἢ τὴν ἔχουσαν τὸ κύρος τοῦ Πανεπιστημίου;

Ἀμφότερα τὰ γεγονότα ταῦτα,—οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ,—διττῶς ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ τῶν πανεπιστημιακῶν πίστις ἐκλονίσθη, καὶ ὅτι χωρὶς νὰ καταδικάσῃ τὴν ποίησιν τῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἀρχίτως νὰ βραβεύσῃ τὴν ποίησιν τὴν καλὴν ποίησιν, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἢ τῆς δημόδους γλώσσης εἰς ἣν εἶναι γραμμῆνη.

Ἀλλὰ καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ Πανεπιστήμιον, μετὰ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τὴν χαρακτηρίζουσαν τὰ συγκεκριμένα σωματεῖα, ἤθελεν ἐπιμένει εἰς τὰς ἐαυτοῦ προλήψεις, τὸ πρόσηφον ἐν Ἀθήναις γεγονός, ὑποδεικνύει, ὅτι οἱ ποιηταὶ ἀπεφασίαν ν' ἀποσείσωσι τὴν κηδεμονίαν αὐτοῦ. Ἐννοοῦμεν τὸν κ. Παράσχον, ὅστις πρόεθετο καὶ ἔργον φιλοτιμίας νὰ μὴ συμμετάσχῃ ποτὲ τῶν ποιητικῶν διαγωνισμῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ δὲ προθυμία μεθ' ἣς τὸ κοινὸν ἀναγινώσκει τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, ἀποδεικνύει, ὅτι τοῦτο δὲν ἀναμένει τὴν πανεπιστημιακὴν σφραγιδα, ὅπως κρήνη ὅτι ἔργον τι ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀναγινώσκῃται καὶ ν' ἀγοραζῆται.

Σήμερον ὑπάρχει ἀνεξάρτητος Ἑλλάς, μὴ ὑποτασσομένη εἰς ξένον ἢ γενεὰ ἢ τραφεῖσα ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ εἰς αὐτὴν ἀποβλέπουσα ἀντικαθίσταται ὑφ' ἑτέρας γεννηθείσης, ἀνατραπεύσης καὶ ἐν μέρει ἐκπαιδευθείσης ἐν Ἑλλάδι: τὴν ὄραν ταύτην ἐνδέχεται νὰ ὑπάρχῃ, ἢ ἀρχίξῃ νὰ σχηματίζεται φρόνημα ἐντελὲς ἐλληνικόν. Εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ τὰ φυλετικὰ αἰσθήματα τὰ ἐπὶ τοσοῦτον πισθέντα θὰ συσσωματωθῶσι, θὰ παγιωθῶσι καὶ θὰ ἐκδηλωθῶσιν ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ ἰσχύϊ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους, ὑπὸ τὰς περιπτώσεις ταύτας, ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ φρονῶμεν καὶ νὰ λέγωμεν ὅτι, ἐὰν ἐκ τῶν τεσσάρων ποιητικῶν σχολῶν τῆς Ἑλλάδος, αἱ τρεῖς καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἢ παρ' ἡμῖν ἐπικληθεῖσα ἡπειρωτικὴ σχολὴ μόνη, ἔχει ἐνώπιον αὐτῆς τὴν ζωνήν ἣτοι τὸ μέλλον.

Εὐφρασία Κεταῖα

**Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗ**

Σεμνή, ταπεινή, μετριόφρων, γυνὴ τέλος ὅπως ἐννοοῦν τὴν γυναῖκα οἱ φαιατικώτεροι τῶν συντηρητικῶν μας, εἶναι ἡ πρώτη Ἑλληνίς ἱατρός μας δις Μαρία Καλοποθάκη. Ἀθορύβως καὶ σιωπηλῶς διήλθε τὰ ὀκτῶ ἔτη τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν της ἐν Παρισίοις, μετριοφρόνως ὡς ἐδέχετο τὰς διακρίσεις καὶ τιμὰς παρὰ τῶν καθηγητῶν της, καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης μετριοφροσύνης καὶ τῆς δικαίας ἀλλως τε ὑπερηφαναίας ἀνεκρήρυχθῃ διδάκτωρ κατὰ τὰς πρό τιμων μνηνῶν διδακτορικῆς ἐξετάσεως της.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, φέρουσα τὰς Ἀκαδημαϊκὰς δάφνας τῆς γαλλικῆς μεγαλοπόλεως, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ πολυετῆ πείραν, ὡς διατελέσασα ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερικὴ ἱατρός τῶν

μεγαλητέρων νοσοκομείων τῶν Παρισίων ἐπὶ τετραετίαν ὄλην. Καὶ ὅμως ἐν τῇ χαρακτηρίζουσῃ αὐτὴν μετριοφροσύνῃ δὲν ἠθέλησε νὰ γίνῃ καὶ γνωστὴ ἡ ἐπ' ἀνόδος της ὡς ἱατροῦ, πρὶν ἢ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς πατρῆδος της ἀποφανθῇ περὶ αὐτῆς, πρὶν ἢ ἐπιστήμως οἱ καθηγηταὶ τῆς πρωτεύουσῃ τὴν ἀναγνωρίσωσιν ὡς ἀξίαν συναδέλφον των.

Προσῆλθε καὶ ἐδῶ εἰς ἐξετάσεις καὶ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος παμψηφεί ἀνεγνωρίσθη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς μετὰ τοῦ βαθμοῦ **ἄριστα**, τοῦ τόσον σπανίως ἀπονεμομένου παρὰ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μας εἰς τοὺς ἱατροὺς.

Εἶναι τοῦτο εἰς μέγας καὶ περιφανῆς θρίαμβος διὰ τὰς Ἑλληνίδας, πρὸ τῶν ὀποιῶν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εὐρύτερον ἀνοίγεται στάδιον δράσεως ἐνεργητικῆς, καὶ αἰτίνες κατ' ὄρωσιν νὰ μὴ ὑστερήσωσιν ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τῇ προσοδευτικῇ ἐν γένει καὶ ἐκπολιτιστικῇ κινήσει τῶν ἀλλοχού ὁμοφύλων των.

Ἡ δις Μαρία Καλοποθάκη εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἱατροῦ, ὅποιον τὸν ὀνειροπόλησε πάντοτε ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον, ὅποιον τὸν φιλοδοξεῖ καὶ ποθεῖ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη. Εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς γλυκύτητος, τῆς ἀδρότητος, τῆς μετριοπαθοῦς ἐπιφυλακτικότητος, τῆς ἡρέμου σταθερότητος. Τὸ βλέμμα της τὸ βαθύ, τὸ ἐρευνητικὸν ἀλλὰ καὶ τρυφερὸν καὶ γλυκὺ ἐν ταύτῃ ἐμπνέει ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπειρον ἐμπιστοσύνην. Ἐν τοιοῦτο βλέμμα δὲν σφάλει, δὲν πλανᾶται ποτὲ εἰς τὰς ἀντιλήψεις του. Νομίζει τις, ὅτι χωρὶς νὰ ψαύτῃ σφυγμὸν καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸν πύκνοντα θὰ διαγνώσκῃ ἤδη τὴν πάθησιν.

Τὰ παιδιὰ καὶ αἱ γυναῖκες, ὑπὲρ ὧν ἐμελέτησε καὶ ἐπὶ τόσα ἔτη ζηνετημένη εἰργάσθη ἡ δις Καλοποθάκη, ἀποκτῶσιν ἐν τῷ πρώτῳ τῆς νέας δόκτορος τὸ ἰδανικὸν τῆς ἱατροῦ. Πόσα πράγματα, ἅτινα ἐρυθριῶτα καὶ δειλὴ ἀδυνατεῖ νὰ ἐμπιπτευθῇ εἰς τὸν ἄνδρα ἱατρὸν ἢ νεαρὰ γυνὴ, θὰ ἐκθέτῃ ἄνευ ἐνδοιασμῶν πρὸς τὴν νέαν αὐτὴν ἀδελφὴν της, ἣτις ἐν τοῖτοις ἀπέκτησεν ὡς ὁ ἀνὴρ ἱατρός τὴν δύναμιν νὰ τῇ ἀποδίδῃ τὴν ὑγείαν. Πόσα μικρὰ παιδάκια, τὰ ὅποια μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ ἐμψάλλει εἰς ἀπελπισίαν, θὰ ρίπτωνται μετὰ χαρῆς εἰς τὴν στοργικὴν ἀγκάλῃν της καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θωπεϊῶν καὶ παιγνίων, εἰς ἃ ἡ γυναικεῖα φύσις τόσον θαψιλῆς εἶναι ἰθα γίνεται ἡ ἐξετάσις καὶ ἰθα κανονίζεται ἡ θεραπεία.

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς γυναικῆς ἱατροῦ ἐν γένει κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν τοῦ αἰῶνος μας περίοδον εἶναι ἐν ἐκ τῶν εὐεργετικωτέρων φαινομένων τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνοίγει εἰς τὴν γυναικὰ εὐρὺ καὶ εὐγενὲς στάδιον ἐργασίας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀναδεικνύει αὐτὴν ἐπιστήμως ἰσὴν πρὸς τὸν ἄνδρα, παρέχει καὶ τὴν μεγίστην τῶν εὐεργετιῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀνὰ χιλιάδας ἀριθμοῦνται αἱ Ἰνδαὶ καὶ αἱ Περσίδες γυναῖκες, αἰτίνες ἀπέθνησκον ἐλλείψει ἱατρικῆς θεραπείας, ἕνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ νόμου των τοῦ νὰ ἐξετάζωνται ὑπὸ ἀνδρῶς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ὀθωμανίδων τῆς Ἀσίας δὲν θὰ εἶναι βεβαίως κατώτερος, ἀλλ' οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ὄλων τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ πολλῶν ἰδικῶν μας ἔτι, αἰτίνες δι' εἰδικὰς παθήσεις ἐπιπροτιμητῶν πολλάκις νὰ ἀποθάνουν μᾶλλον ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν γνῶμην τοῦ ἱατροῦ.

Ὅλας αὐτὰς τὰς ὀποίας ὁ τυφλὸς φανατισμὸς καταδικάζεν οὕτω εἰς θάνατον, ἀποδίδει σήμερον εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ζωνήν, εἰς τὴν ἀγάπην τῶν τέκνων των ἢ γυνὴ ἱατρός, ἢ

επιστήμων γυνή, ή προνομιούχος αυτή ύπαρξις, ήν ο Θεός εφώτισε με όλα τα χαρίσματα της Ιατρού των ψυχών, εις τα όποια ή επιστήμη προσθέτει το ώραϊον και μέγα δώρημα της θεραπείας των σωμάτων.

Διά τας Έλληνίδας το πρώτον φιλοδώρημα του 1895 είναι ή δεσποινίς Καλοποθήκη, ή πρώτη Έλληνίς μας Ιατρός, ήτις κάμνει έναρξιν του σταδίου της δι' ώραίας φιλανθρωπικής πράξεως, αποδεχθείσα την πρόσκλησιν της Φιλοπτώχου εταιρίας των Κυριών, όπως επισκέπτεται δωρεάν τους πτωχούς του α' τμήματος της πόλεως Αθηνών. Ούτω το Νέον έτος εσημείωσε την πρώτην σελίδα του δι' ώραίας επικεφαλίδος, ύπάρχον δε πιθανότητες ότι μία τοιαύτη αρχή δια το φύλον μας δέν δύναται να έχη ή λαμπράν συνέχειαν.

ΓΑΜΗΛΙΟΝ

ΤΟΙΣ ΑΓΑΠΗΤΟΙΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙΣ

ΕΥΓΕΝΙΩ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

Δαφροστεμμένου ποιητού αγαπητού βλαστάρη, μέσ' ταίς μυρταίς του Παρασού Μουσολαφρεμμένου, ή Βασιλις των πόλεων με μητρικό χαμάρι, σήμερα μ' ένα ροδο της ταιριάζει ζηλευμένο.

Αάμπει στού νερού το μέτωπο του πνεύματος τ' αστέρι, κι' άληθινή ευγένεια είν' όλη του ή καρδιά, το κάλλος της αγρότητας στους όφθαλμούς της φέρει και είναι όλη άρετή ή ευγενής Μαρία.

Χριστέ μου! πού την τελετήν του γάμου αγιάζει, εύλόγει και άγίαζε το νεύδ αυτό ζευγάρι μερονοκίς επάνω του έιθε να καταβάλης της θεϊκής αγάπης Σου το μύρο και την χάρι.

Κι' αυτή ή χαρά, πού πλημμυρεί την νέαν του καρδίαρ αυτήν την πρόσην ευτυχή του γάμου των ήμέραν να μη στειρευση κάμε των ποτέ την ευτυχίαρ κατ' έτος να αισθάνονται κάμε θαλερωτέραν.

Χριστέ μου! κι' ή οικία των να γείνη περιβάλι, από φυτά κάλλιφυλλά και άσθη στολισμένο, άκτινες να τό λούσι πάντοτε φωτόβολοι, κι' εις της αγάπης τους καρπούς να ηται φημισμένο.

"Ω! κι' από τον ουράνιον εκείνον Έλικώνα, όπου ψυχή μουσπνευστος με τους Άγγέλους ψάλλει, τοούτον αυτή θα εύλογη χαιρούσα τον άνθωνα, όστις εκ της αγάπης της εβλάστησε και θάλλει.

Έν Κωνσταντινουπόλει. Σαπφώ Κ. Λεοντιάς.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΤΗ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΒΟΥΛΗ

(Ανταπόκρισις εκ Παρισίων).

Εις την περι χειραφετήσεως των γυναικων κίνησιν μόνη ή Γαλλία δέν είχε λάθει μέχρι τουδε μέρος επιστήμως. Από τινος όμως οι Γάλλοι βουλευταί ηρξαντο σχηματίζοντας ομάδας και τιτλοφορούμενοι γυναικόφιλοι. Άλλά και ό επίσημος εν

Γαλλία τύπος ηρξατο ασχολούμενος σοβαρώς περι του γυναικείου ζητήματος. Το Figaro εδημοσίευσε κατ' αυτές εν κυρίω άρθρω του μελέτην σπουδαιοτάτην περι του γυναικείου ζητήματος, δίδον ένταυτώ την σκιαγραφίαν, ούτως ειπείν, των κυριωτέρων γυναικείων προσωπικοτήτων, αίτινες αγωνίζονται προς κατίσχυσιν των Γυναικείων δικαιωμάτων.

"Ηδη εσχηματίσθη νέα ομάδα βουλευτων υπό τον τίτλον «Κοινοβουλευτική ομάδα των Γυναικείων Δικαιωμάτων». Της ομάδος ταύτης προεδρεύει ό κ. Beauquier, βουλευτής του Doubs, γραμματεύς δ' εξέλέγη ό κ. Joint Germain βουλευτής του Oran.

Μέλη της ομάδος ταύτης είναι οι βουλευταί : Lavy, Mesureur, Clovis Hugues, Moutaut, Goiraud, Cluseret, Nauguet, Albert Petrof, René Goblet, Gerville Réache, Sauvagnet, Guesde, Coutaut.

"Η ομάδα αύτη συνελθούσα την 9ην Δ)βρίου παρεκάλεσε την γραμματέα της «Γυναικείας Άλληλεγγύης» κ. Ποτονιέ Πιέρ, να εκθέση τας παρά της Βουλής απαιτήσεις της «Γυναικείας Άλληλεγγύης», αίτινες συνοψίζονται εις τα εξής :

Πολιτικά Δικαιώματα : Το δικαίωμα του να παρίσταται και ή γυνή μάρτυς εις πΰσαν πολιτικήν ύπόθεσιν. Την τροποποίηση του άρθρου 8 του νόμου από : Πας Γάλλος άπολαμβάνει Πολιτικά Δικαιώματα εις το Πας Γάλλος άνευ διακρίσεως φύλου άπολαμβάνει Πολιτικά Δικαιώματα. Την άπλοποίηση των απαιτουμένων δια τον γάμον τύπων. Την ισότητα της μητρικής και πατρικής εξουσίας επι των τέκνων.

Οικονομικόν ζήτημα. Δικαίωμα εις ίσην εργασία, ίση αμοιβή αδιακρίτως φύλου, επιβαλλόμενον παρά του κράτους εις οϊκονόηποτε διοίκησιν. Δικαίωμα της γυναικός επι του προϊόντος της εργασίας της.

Διοικητικόν ζήτημα. Εις τας δημοτικές εκλογάς ή γυνή να έχη το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι.

Οι κ. κ. Julien και Jaques προσέθεσαν εις ταύτα την καταργησιν των βαρβάρων αρχων, αίτινες βαρύνουν επι της τύχης των νόθων, και την πολιτικήν ισότητα των νόθων και νομίμων τέκνων.

Τα νομοσχέδια ταύτα εισάγονται προσεχώς εις την Γαλλικήν Βουλήν, άγνωστον δε αν θα γείνωσιν άποδεκτά.

Μαρία Quelin

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εις τον πύργον άρχοντός τινος ωδήγησαν άνθρωπον δέσμιον παρά τα βάρεια δεσμώ, άτινα επιβάρουν τον βραχιονά του, ό άνθρωπος ούτος εκρατείτο εύθης με το μέτωπον ύψηλά· ανεγινοσκε δε τις επι του ευγενούς προσώπου του την υπερηράνειαν.

—Ίδου σύ λοιπόν, τψ αναφανέι μακρόθεν ό άρχων, σύ όστις ετόλμησας να καταφρονήσης την δύναμίν μου.

Εις τους λόγους του άρχοντος, ό αιχμαλώτος δέν ώχρίασεν εκ φόβου, ή κεραλή του δέν εκλινε ποσώς· αλλά, ανυψούμενος πλέον υπερήφανος :

—Μάλιστα, λέγει, κατεφρόνησα την άδικον δύναμίν σου και δέν μεταμελοῦμαι· διότι ητο καθήκόν μου να λάβω την υπεράσπισιν των αδυνάτων καταπιεζομένων υπό του ισχυρού. Άλλά άκουσον : την στιγμήν καθ' ήν επέστρεφον εκ μακρῶς

επιστρατείας, να επανίδω τα τέκνα μου, την στιγμήν καθ' ήν είχαν λησμονήσει το μίσός σου και δέν εφυλαττόμην πλέον, με περιεκύλιωσας προδοτικώς και με συνέλαβες δια των στρατιωτων σου· εγω θα σε προσέβαλλον κατα πρόσωπον και νομίμως.

Ο άρχων εσχε κίνημα θυμού· άλλ' ή ισχυρά φωνή του αιχμαλώτου ηκούσθη και πάλιν :

—Άκουσον, τψ έλεγεν : εν μόνον σου ζητώ : την ελευθερίαν, ήν επονειδίττως δια προδοσίας μοι αφήρεσας, απόδος μοι δια ινας ήμέρας· άφες με να επανίδω την θυγατέρα μου και τον μικρόν της αδελφόν. Άφού θα αναγκαλισθώ τα τέκνα μου, το όμνύω εις την τιμήν μου, θα παραδοθώ πάλιν εις τας χείρας σου.

—Ζητείς να επανίδης την θυγατέρα σου, ανέκραξεν ό άρχων θηριωδώς· δέν θα την επανίδης ποτέ, ποτέ δέν θα άκούσης την φωνήν της· ποτέ δέν θα επανίδης το φώς της ήμέρας. Διότι γνωρίζω φυλακήν τόσον κεκρυμμένην και βαθεϊαν, ώστε θα ηται πλέον ερημος και λητμονημένος ή εις το βάθος του τάφου.

Και λαβών δάδα, εΐσέδυσεν εις κρυφίαν κλίμακα και ηρχισε να κατέρχεται ακολουθούμενος υπό των φυλάκων του, οίτινες έσυρον τον αιχμαλώτον. "Ηδη είχαν υπερβη τα βαθεϊα θεμέλια του πύργου, και ακόμη κατήρχοντο, κατήλθον τόσον ώστε οι άνθρωποι μόλις ανέπνευον, και ή περιφλεγής δάς, ελλείψει αέρος, έτρεμεν έτοιμη να σβεςθη.

"Η κλίμαξ ετελείωσεν· ό άρχων εστάθη, εκυψεν, ηνοιξε μιαν καταπακτήν και κατεβίβασαν τον αιχμαλώτον εντός εϊρκτής ομοίας προς φρέαρ. "Ότε ετελείωσεν, ό άρχων ανήλθε πάλιν βραδει βήματι την σκοτεινήν κλίμακα, αναλογιζόμενος την πραγματοποιηθείσαν εκδίκησίν του.

Ολίγον μετά ταύτα ήλθεν εις την θύραν του πύργου νέα κόρη κρατούσα δια της χειρός παιδιον και εζήτησε να όμιλήτη εις τον άρχοντα. Ούτος την εδέχθη εις την μεγάλην αίθουσαν του πύργου· εκάθητο επι βελουδίνου θρόνου περικυκλούμενος υπό των φυλάκων του.

"Αρχων! είμαι ή κόρη εκείνου, τον όποιον κρατείς εις τας εϊρκτάς του πύργου σου. Δέν έρχομαι να σου ζητήσω την χάριν του, διότι δέν έκαμε τίποτε δια να τον συγχωρήσης. Σοι ζητώ μόνον να μῶς αφήσης να συμπάθωμεν μετ' αυτού. "Εγκλιεσον μας μετ' αυτού, επιβάρουν τους βραχιονάς μας δια των άλύσεων, δι' των έδεσμεύσατε τους ιδικούς του, αλλά τουλάχιστον ως είμεθα όμοῦ· οι περικυκλούντες ήμῶς τοίχοι ως μῶς χωρίζουν από όλον τον κόσμον, αλλά να μη μῶς άποχωρίσουν του πατρός μας».

Λέγουσα τας λέξεις ταύτας, ή φωνή της νέας κόρης έτρεμε, και εσφιγγε μετ' περισσοτέρας δυνάμεως την χείρα του μικρού της αδελφού, όστις την συνώδευε.

Ο άρχων άκαμπτος απέκρίθη εις την αίτησίν της δι' ενός άρνητικού κινήματος της κεφαλής. Κατόπιν στρεφόμενος προς το μέρος των φυλάκων του : «Θα ητο πολύ ευτυχής, ανέκραξε, και εις το βάθος ακόμη της εϊρκτής του, εαν είχε πλησίον του τοιαύτην κόρην ! Τότε παρατηρών την νέαν ακίνητον, και κτυπών δια του ποδός : απεθε, τή λέγει.

"Η δυστυχής κόρη εστράφη βραδέως περι έαυτήν, ως καταβληθείσα υπό μεγάλου βάρους· έκαμεν εν βήμα προς την θύραν· αίρνης εκραγείσα παρά την θίλησίν της εις λυγμούς,

επανήλθε προς τον άρχοντα, έρρίφθη εις τα γόνατα, και τα πυκρά δάκρυά της έπιπτον κατα σταγόνας επι της πορφύρας του άρχοντικού θρόνου.

Ο άρχων την παρετήρησε δια ψυχρού βλέμματος : Άγαπήξ πολυ τον πατέρα σου ! Είται βεβαία, ότι σε αγαπή ώταύτως ;

—"Ω άρχων, εαν δε με ήγλαπα πώς ήθελε δυνηθη να με διδάξη να τον αγαπῶ ;

—Λοιπόν! θα ιδωμεν, εαν λέγης την αλήθειαν, και εαν δέν σε έλητμονησεν ηδη, ό πατήρ ούτος, τον όποιον νομίζεις τόσον φιλόστοργον : κάλεσε τον, και αν σοι άποκριθη, τον συγχωρῶ.

"Η νέα κόρη εσκέφθη προς στιγμήν, διηρύνησε δια του όφθαλμού τους παχῆς τοίχους του πύργου. Πώς θέτετε, λέγει, ή αδύνατος φωνή μου να φθάση μέχρις αυτού, δια μέσου των πλατείων τοίχων, οίτινες μῶς χωρίζουν ;

—Λοιπόν, λέγει ό άρχων, εαν ή φωνή σου εϊνε πολυ αδύνατος, κάμε να ήχηση το κέρας, ή ό κώδων του κινδύνου. Σοι το όρκίζομαι, εαν δυνηθῆς να άκουσθῆς ύπ' αυτού, θα τψ άποδώσω την ελευθερίαν.

"Η νέα κόρη ύπεκλήθη : «Σε ευχαριστῶ, λέγει, ό Θεός θα με βοηθήση εις το να εύρω φωνήν αρκετά δυνατήν, όπως κατέληθ μέχρι της φυλακής του πατρός μου».

Εντός ολίγου, εις την παρακλήσιν της κόρης του αιχμαλώτου, όλοι οι κώδωνες της πόλεως, οι των χωριων και των γειτονικών πόλεων, ηρχισαν να ήχῶσι συγχρόνως. Ο δεσμοφύλαξ ήλθε προς τον αιχμαλώτον :

— Δέν άκούεις τίποτε ; τψ λέγει.

— Τι θα ήδυνάμην να άκούσω, απέκρίθη κάτωθεν φωνή ηδη εξασθενήσασα υπό του πόνου, ή τον μονότονον κτύπον της καρδιάς μου :

Όταν τη ανήγγειλαν τας λέξεις ταύτας ή κόρη ήδυνήθη να καταμετρήση πότον ητο βαθεία ή εϊρκτή του πατρός της. Έν τούτοις ή θαρραλέα καρδιά της δέν απεθαρρύνθη. Έπέλησε πάντα τα άγαθῶ, άτινα εκέκτητο : δάση, λιμνας, εισοδήματα, άπεγυμώθη των πάντων· κατόπιν ήγόρασε μακρόθεν σωρούς χαλκού· τους μετέφεραν μετ' πολλού κόπου· τους άνέλυσαν, και εσχημάτισαν γιγαντιαιον κώδωνα του όποιου ό ήχος επάγωνεν εκ τρόμου τας καρδιάς.

— Άκούεις τίποτε ; έρωτώσι και πάλιν τον αιχμαλώτον.

«Τίποτε», λέγει.

Οι εργασθέντες εις τον κώδωνα απώλεσαν το θάρρος των. «Ο κόπος μας είναι μάταιος έλεγον· πρέπει να απελπισήωμεν ότι φωνή εκ της γῆς θα φθάση ποτέ εις τον αιχμαλώτον». Άλλ' ή υϊκή στοργή συνεκράτησεν εις την καρδίαν της κόρης ακαταδάμαστον ελπίδα. «Με την βοήθειαν του Θεού, έλεγε, δέν είναι δυνατόν ώστε ή φωνή της θυγατρός να μη φθάση τέλος εις την καρδίαν του πατρός».

Τότε λαβούσα μιαν τελευταϊαν άδαμαντοθήκη, ητις ενέκλειε τους άδάμαντας και μαργαρίτας της οικογενείας μεγάλης αξίας, άπεγυμώθη ακόμη, έδιδε την φορῶν ταύτην πῶν ό,τι είχε. Άνέλυσαν πάλιν τον κώδωνα, όστις κατέστη τόσον βαρῦς ώστε εχρηιάσθη να κατασκευάσωσι νέον κωδωνοστάσιον. Κατόπιν εύρίσκουσα εις την καρδίαν της υπερφυσικήν δύναμιν ενώνουσα την χείρα της εις την των άλλων ηρχισε να δονῆ τον κώδωνα.

Εκ τού στήθους τού χαλκίνου ὄγκου ἐξέφυγε φωνή τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἔθραυε τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς διαβάσεως τῆς τῶ κωδωνοστάσιον ἔτρεμεν ὀλόκληρον καὶ ἡ γῆ ἐδονεῖτο μακρόθεν.

— Δὲν ἀκούεις τίποτε ; ἐρωτῶσι τὸν αἰχμαλώτων.

— Ναι, ἀπεκρίθη, ἀκούω ὑπόκωφον στεναγμόν, ὅστις φαίνεται ἐρχόμενος πρὸς με ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

— Αἰχμαλώτε, εἶνε ἡ φωνὴ τῆς θυγατρὸς σου, ἥτις σε καλεῖ· ἐλθέ, εἶσαι ἐλεύθερος.

Ἡ θύρα τῆς εἰρηκτῆς ἡνοίχθη! ὁ ἱππότης αἰχμαλώτως ἀνήλθεν· ἐνόσω ἀνήρηγο ἠσθάνετο νὰ σείηται πέριξ τοῦ ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι, καὶ ἡ καρδιά του ἐδονεῖτο ὡσάυτως, καὶ ὁ ἦχος πάντοτε ἀναγενόμενος ἐπλήρου τὰ ὠτὰ του καὶ ἔφθανε μέχρι τῆς ψυχῆς του.

Ἀφίχθεις εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀτελευτήτου κλίμακος, ὅτε τὸ φῶς προσέβαλε τὸ ὠχρίασαν πρόσωπόν του, ὅτε ὁ ζωογόμος ἀήρ τῆς ἐλευθερίας εἰσέδυσεν εἰς τὸ στήθος του, ὁ αἰχμαλώτως ἠσθάνθη τὰς κινήμας του κλονιζομένης καὶ ἐλιποθύμησεν. Ἄλλ' ὁ κώλων ἠχῶν ὀλεις δυνάμεσι, τὸν ἐκάλει πάντοτε· ἀφυπνίσθη ἠγέρθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἦρχετο ὁ ἦχος. Ἐν ὅσῳ ἐπροχώρει ὁ ἦχος ἐμεγαλύνετο τοσοῦτον, ὥστε ἐραίνετο νὰ πληροῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς οὐρανοὺς.

Τέλος ἐφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τού κωδωνοστατίου, αἵφνης ἡ ἐπίσημος καὶ θλιβερὰ πρόσκλησις διεκόπει· ἡ γῆ ἐσίγησε· ἡ νέα κόρη ἐπανεῦρε τὸν πατέρα τῆς.

Δὲν ὑπάρχει ἔμπόδιον, ὅπερ νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπερνικήσῃ καρδία ἀγαπῶσα.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15ῃ Ἰουνίου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κατίνα Β. Ἀλεξάνδρου

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελεσθήσαν μεγαλοπρεπῶς, παρισταμένῳ καὶ τῶν βασιλοπαίδων Γεωργίου καὶ Νικολάου, τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμνασίου τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου ψαλμένα ἄγισμὸν ὁ διευθυντὴς καὶ πρῶτος ἰδρυτὴς τῶν ἐν Ἑλλάδι γυμναστικῶν σωματείων κ. Φωκιανὸς διὰ προσωπότητος του ἐχαρακτήρισε τὴν σημασίαν τῆς ἐορτῆς καὶ ἐξῆρε τὰ ἐκ τοῦ γυμναστηρίου τούτου μέλλοντα νὰ προκύψωσι καλὰ.

Τοὺς λόγους τοῦ κ. Φωκιανοῦ ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τὸ ἐκλεκτὸν καὶ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, ἐν οἷς διαφιλῶς ἀντεπροσωπεύετο καὶ τὸ διπλωματικὸν σῶμα. Τοῦτον διεδέχθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπ. Λάμπρος, ὅστις ἀνέγνωσεν ὠραίαν καὶ ἐμβριθεστάτην μελέτην του περὶ γυμναστικῆς, ἐξείρων τὴν σημασίαν, ἣν ὁ ἀρχαῖος κόσμος, ὁ ἐν πᾶσι διακριθεὶς, ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ ἐκ τῆς ὑγιῶς ἀναπτύξεως καὶ ἀσκήσεως τοῦ σώματος ἀπορρέοντα καλὰ.

Εἰς τὸν ἐν γένει πανηγυρικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐορτῆς πολλὸ προσέδιδε γόητρον τὸ ἀθλητικὸν ἀληθῶς παράστημα τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, τοῦ Προέδρου τοῦ Γυμναστικοῦ τούτου Συλλόγου, ὅστις προσωποποιεῖ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀκμὴν καὶ εὐρωστίαν τοῦ σώματος.

Θέλομεν νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι λίαν προσεχῶς αἱ Ἀθηναὶ θὰ ἀποκτήσωσι καὶ γυμναστήριον γυναικῶν, ἐν τῷ ὅποιῳ ἀκούμεναι αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων, θὰ ἀποκτήσωσι τὴν σωματικὴν ὑγιάν καὶ εὐρωστίαν, τὴν δημιουργοῦσάν τὰς ὑγιεῖς καὶ κρα-

ταῖς φυλάς, ὅταν θὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὸ Ἔθνος μητέρας δυναμένης νὰ γαλουχήσωσιν ἄνδρας ἐφαμίλλους πρὸς τοὺς τῆς ἐκλειψάσης ἡδὴ ἐνδόξου γενεᾶς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἀντάξιον τοῦ ὠραίου τίτλου του ἀναδεικνύεται ὁμημέραι ὁ Ὀμιλος τῶν Φιλομούσων, ὁ τόσον ἀλματικῶς βλίνων καὶ ἐν ἐλαχίστῳ χρονικῷ διαστήματι τόσα κατορθώσας.

Ἡ μουσικὴ κίνησις ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ὀμιλοῦ τούτου νέαν ὄλωσ ἔλαβε τροπὴν, αἰ παρ' αὐτοῦ δὲ διδόμεναι συναυλιαὶ ἰδίας ἀπετύπωσαν σφραγίδα εἰς τὰ χρονικὰ τῆς παρ' ἡμῖν μουσικῆς ἀναπτύξεως. Πρὶν δ' ἔτι ὁ κόσμος συνέληθ ἐκ τῆς καταπληξέως του διὰ τὴν θαυμασίαν ταύτην ἐξευγενιστινὴν πορείαν τοῦ σωματείου τούτου, νέα ὁ Ὀμιλος τῶν Φιλομούσων τῷ δίδει δείγματα τῆς ζωτικότητος καὶ προόδου του.

Ἡ διαρκὴς Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις, τῆς ὁποίας τὸ Verisage, οὕτως εἰπεῖν, ἐγένετο τὴν ἐπαύριον τῶν Χριστουγέννων, θὰ συντελέσῃ βεβαίως πολὺ εἰς ἐνύτχισιν τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιαισθητικοῦ αἰσθήματος τοῦ κοινού. Ὀνόματα γυναικῶν ἐκθετριῶν εἶναι ἐν τούτοις εὐάριθμα, ἐνῶ καλῶς γνωρίζομεν, ὅτι ὑπάρχουν κυρίαι ἐν Ἀθήναις, ὧν τὰ ἔργα ἠδύνατο νὰ καταλάβουν ἐπιζήλον θέσιν εἰς οἰανδήποτε ἐκθεσιν.

Ἴσως δὲν ἠγνωσθῆ καλῶς, ὅτι τὰ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Φιλομούσων ἐκτεθειμένα ἔργα δὲν εἶναι μόνον τὰ διὰ πώλησιν, ἀλλὰ ἐν γένει πᾶν ἔργον ἀξίας, ἔστω καὶ ξένων καλλιτεχνῶν. Οὕτω βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον οἱ ἐπιτεκτόμενοι τὴν Ἐλθεσιν ταύτην θὰ ἐξοικειωθῶσι νὰ ἐκτιμῶσιν ἐν καλὸν ἔργον, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκτιμῆσεως μέχρι τοῦ πόθου πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς θυσίας ὑπὲρ τῆς τέχνης δὲν ἀπέχει πολὺ.

Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἀναπτυχθῆ καὶ μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν εὐγενῆς τις ἀμιλλα, καὶ θὰ ἐξέλθωσι τῆς ἀφρανεῖας καὶ τοῦ μαρκασμοῦ, ἐν ᾧ φουτοζοῦσι πολλοὶ ἐξέχοντες παρ' ἡμῖν χρωστήρες.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΦΗΒΕΙΟΥ

Σεμνὴν καὶ συγκινητικὴν ἐορτὴν ἤγε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης ἐν ταῖς Φυλακαῖς Συγγροῦ. Τὸ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν αὐτῆς λειτουργοῦν ἐκεῖ Σχολεῖον τῶν Ἐφήβων φυλακισμένων ἐτέλει τὰς ἐτησίους αὐτοῦ ἐξετάσεις.

Οἱ ὀλίγοι κληθέντες νὰ παραστῶσι εἰς τὰς ἐξετάσεις ταύτας ἐξεπλάγησαν διὰ τὰς προόδους τῶν νέων μαθητευομένων καὶ τὴν ἐπιτυγχανομένην ἠθικοποίησιν αὐτῶν διὰ τῆς καθημερινῆς πρακτικωτάτης καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κατήκοντος ἀγούσης αὐτοὺς διδασκαλίας.

Ἡ ἐπιτυχία οὕτω τοῦ ἔργου τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος εἶναι καταφανεστάτη, χάριτας δ' ὀφείλει αὐτῇ ἡ κοινωμία καὶ ἡ πολιτεία αἱ παραλαμβάνουσαι μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποιῆς, χάρις εἰς τὰς μητρικὰς φροντίδας τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, ἐναρέτους καὶ ἐντίμουσ πολιτας.

Πάντες οἱ παρευρεθέντες εἰς τὰς ἐξετάσεις ταύτας συνεχάρησαν τὴν τε πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος κ. Καλλιόπην Κε-

χαγιά καὶ τὰς εὐγενεῖς συνεργατίδας τῆς κ. κ. Ἀδελαιδά Στεκούλη καὶ Νάζου ὡς καὶ τοὺς κ. κ. Παρασκευαΐδην καὶ Λαμπάκην, δι' οὓς ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων καταβάλλουν εὐγενεῖς ἀγῶνας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΕΙΣ ΤΖΕΡΜΠΑ ΤΥΝΙΔΟΣ

Πῶτος ἐξ ἡμῶν ἐσκέφθη ποτὲ ἐν τῷ ἡσυχῳ καὶ εὐμαρεῖ βίῳ ὃν διάγομεν, ἐν ταῖς οἰκογενειακαῖς ἀπολαύσεσι καὶ θρησκευτικαῖς συγκινήσεσι τῶν διαρρησασῶν ἐορτασίων ἡμερῶν, ὅτι ὑπάρχει τάξεις γυναικῶν, καταδικασμένων νὰ ζῶσι σθεδρὸν πάντοτε καὶ κατὰ τὰς ἐπισήμους αὐτὰς ἡμέρας μακρὰν τῶν συζύγων καὶ τῶν πατέρων των.

Εἶναι αἱ γυναῖκες τῶν σπογγαλιῶν, αἱ ἀπόκληροὶ αὐταὶ πάσης οἰκογενειακῆς χαρᾶς, ὧν οἱ ἄνδρες διέρχονται σθεδρὸν ὄλην των τὴν ζωὴν εἰς τὰς ὀξένους ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐκεῖ παλαιότες πρὸς τὸν θάνατον, ἵνα κερδίσῃν τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων των ζῶσιν ἀπάτριδες, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἠθικῆς ἀπολαύσεως, ἀνευ τοῦλάχιστον θρησκευτικῆς ἐνισχύσεως καὶ πορηγορίας, βρέχοντες τὸν ἄρτον των μὲ δάκρυα ξενίας, ἐν τῷ μέσῳ λαθῶν ἐτεροβροθήσκων καὶ ἐτερογλώσσων.

Εἰς Τζέρμπα ἰδίᾳ τῆς Τύνιδος, ἔθθα διαχειμάζου πολλοὶ Ἑλληνας σπογγαλιεῖς παρίστατο ἀπὸ πολλοῦ ἡ ἀνάγκη κέντρο τινὸς Ἑλληνικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐν στιγμῆσι τοῦλάχιστον ἀγωνίας νὰ δύναται νὰ ἀπενίξωσι μετ' ἐλπίδος οἱ δυστυχεῖς ζηνευμένοι.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀνέλαβε νὰ πληρῶσῃ εἰς τῶν διαπρεπεστέρων καὶ πατριωτικωτέρων ὁμογενῶν μας, ὁ ἐν Σφράξ μεγαλέμπορος κ. Νεοκλῆς Θεοδωρίδης διὰ τῆς ἐκεῖ ἰδρύσεως Ἑλληνικοῦ ναοῦ. Ἐν τῇ χαρακτηριζούσῃ δ' αὐτὸν περινοίᾳ, ἐπεκαλέσθη εἰς τοῦτο τὴν συνδρομὴν τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως, ἀντιπροσώπου τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως κ. Hartmayer καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐκεῖ Ἰταλικῆς παροικίας κ. Giacomo

Pariente, οἵτινες μετ' αὐτοῦ ἀποτελοῦν καὶ τὴν περὶ ἰδρύσεως τοῦ ἐν Τζέρμπα Ἑλληνικοῦ ναοῦ ἐπιτροπὴν.

Ἡδὴ ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἥς πρόεδρος εἶναι ὁ κ. Hartmayer καὶ ταμίαις ὁ κ. Pariente ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων πρὸς ἴδρυσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ἐν ᾧ τίσσει δυστυχεῖς ἐκ τῶν μετὰ μόχθων κερδιζόντων τὸν ἄρτον των, θὰ ἀντλώσιν ἐνίτχυσιν καὶ παρηγορίαν.

Ἀπείρους βεβαίως ὀφείλομεν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς εὐγενεῖς ξένους, τοὺς ἀλαθόντας τὸ ὠραῖον τούτο ἔργον ὑπὲρ ἰδικῶν μας πατριωτῶν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν κ. Ν. Θεοδωρίδην, τὸν λαβόντα τὴν πρωτοβουλίαν καὶ δι' ἀτομικῶν του θυσιῶν, ἀείποτε ἐργασθέντα ὑπὲρ διασώσεως τοῦ γοήτρου τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἐν τῇ ξενίᾳ.

ΣΥΝΑΓΛΙΑΙ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὀμιλος Φιλομούσων. Πολὸν κόσμον πάλιν καὶ ἐλεκτὸν ὡς πάντοτε συνήθρισαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Φιλομούσων ἡ χθεσινὴ ὠραία συναυλία. Ἡ ὀρχήστρα ἔφερε δια τῶν ὠραιότατων ἐκτελέσεών της, ὁ κ. Ρώικ διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς του καὶ οἱ κ. κ. Μελλάς καὶ Γαϊδέμπεργ διὰ τῆς θαυμασίας τοῦ Nottarino ἐκτελέσεως ἐπὶ δύο βαρβίτων.

Ἐν γένει ὡς καὶ ἀνωτέρω γράφομεν ὁ Ὀμιλος τῶν Φιλομούσων κατέστη ἀληθὲς κέντρον καλλιτεχνικῆς ἐντρυσῆσεως, καὶ αἱ συναυλιαὶ του κατέκτησαν ὄλην τὸν κόσμον τὸν αἰθανόμενον καὶ συγκινοῦμενον καὶ ἐνοουonta τὴν καλὴν μουσικὴν.

Τὸ κράτος τοῦ ζόφου. Εἶναι, νομίζομεν, τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Τολστόη, τὸ ἀναβιβάζομενον ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ὡς ἡθογραφία ἀπεικονίζουσα πιστῶς τὰ ἔστικτα καὶ τὰ πάθη τοῦ ἀπολιτίστου μουζίκου εἶναι βεβαίως τι τέλειον καὶ ἐν Ρωσσίᾳ τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ διὰ τὰς δραματικὰς περιπέτειάς του καὶ τὴν πιστὴν ἀπεικόνισιν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν χωρικῶν ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχῆς.

Διὰ τὴν ἰδικὴν μας ὄμως σκηνὴν, τὴν ἀδυνατοῦσαν νὰ ἀναπαρστήσῃ πιστῶς ὅ,τι δὲν εἶδε ποτὲ καὶ ὅ,τι ἐλάχιστα ἐνδιαφέρει τὸ κοινόν, βεβαίως ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ Τολστόη δὲν ἦτο ἐπιτυχής.

Ἀρκετὸς ἄλλως τε ζόφος ἐπικρατεῖ ἐν γένει εἰς τὸν βίον μας, ὥστε νὰ ἀπαυτώμεν, νὰ ἀρεσκώμεθα, εἰς ὀλίγον φῶς, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ ἐκτέλεις ὑπῆρξεν ἰδιαίτερα καλὴ παρὰ τοῦ πρωταγωνιστοῦ κ. Δ. Ταδουάρη, ὡς καὶ παρὰ τῆς κ. Χέλμη, οἵτινες καὶ ἐχειροκροτήθησαν ἐπανειλημμένως.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Μὴ κίνδυνον νὰ τὴν κάμῃ νὰ πάθῃ καὶ αὐθὺς, ὤρμησε πρὸς αὐτήν. Ἡ Φράγκα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς εὐρέθη αἴφνης ἐντὸς τῆς κεκλεισμένης ἀγκάλης τῆς κομῆσεως, ἀφρονος, καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων περιπαθῶν, δεχομένη τὰ ἰδικὰ τῆς, καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν εἰς τὸν παράδεισον.

— Ὄλολυμοὶ βαθεῖς, ὑπόκωφοι, τρομεροὶ τὰς ἀπέσπασαν καὶ τὰς δύο, ἀπὸ τὴν θέσιν ἐκεῖνην εὐχαρίστησιν. Ἡ Φράγκα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ Ζουανέτα, τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἔχουσα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφαίνετο ὡς τρελλὴ ἐξ ἀπελπισίας. Ἄλλ' ἠσθάνθη συγχρόνως, ὅτι τὴν παρετήρουν, καὶ παρεμέρισε τοὺς δακτύλους της, μηδὼλως πλέον ζητοῦσα ν' ἀποκρύψῃ τὸ περιλουόμενον ὑπὸ δακρύων πρόσωπόν της, τὸ φαινόμενον ἤδη γεγηρακός, ὡς νὰ εἶχεν ὑποστῆ εἰκόσιν ἔτη ἀσθενείας καὶ στέρσεως.

— Πῶτος σοὶ ἔδωσεν αὐτὸ τὸ μετάλλιον, τὸ ὁποῖον φέρεις ἐπὶ τοῦ στήθους Φράγκα; ἠρώτησεν.

— Ἡ νεαρὰ κόρη ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ὡς φύλλον ὑπὸ ἀνέμου σειόμενον. Ἐν τῇ πλήρει εὐτυχίᾳ ἐν ἧ διετέλει, ἡ θλίψις, τὴν ὁποίαν ἐμάντευε, τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τὴν ἐπλήρου ἀνεξηγητῶν παραχθῆς.

— Ὁ Ροβέρτος, εἶπεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους, διὰ φωνῆς χαμηλῆς, μόλις διακρινόμενης.

— Ὁ Ροβέρτος! . . . Ὡ! θεέ μου! . . . ἐφέλλισεν ἡ Ζουανέτα.

— Καταβαλοῦσα κάπως τὴν συγκίνησιν της, ἡ Ζουανέτα, ἠρώτησεν εἰσέτι.

— Ἀπὸ ποῖον τὸ εἶχε λάβει; ἠρώτησεν;

— Ναι! παρὰ τῆς μητρὸς του, οὕτω ἐνόμιζε τοῦλάχιστον. Διότι ὅτε τὸν εὐρον πρῶτα τινὰ πτωχὸν βρέφος ἐγκαταλειμμένον ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βρεφοκομείου, τὸ ἔφεραν ἤδη κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

— Ἡ ἐνοχος δὲν ἔκαμε οὐδὲ κίνησιν... οὐδὲ χειρονομίαν, ὡς ἀγαλμα δ' αἰ-

φνης, τὸ ὁποῖον κρημνίζεται ἐκ τοῦ βάθρου του, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ εἶπεν ἀπλῶς τὴν ἑξῆς λέξιν.

— Συγχαρησατέ με! . . .

— Ἄλλ' ὅποια ἔκφρασις, ἐπὶ τῶν διὰ μιᾶς ἀλλοιωθέντων καταμαραθέντων χαρακτηριστικῶν της!

— Ὡ! . . . ἡ Φράγκα ὑπῆρξε καλὸς προφήτης. . .

— Ἐν διαστήματι δευτερολέπτων τινῶν, ἡ φοβερὰ ἐκείνη κακοῦργος, ὑπέφερον ὅσον εἶχε κάμει νὰ ὑποφέρουν πάντα ὁμοῦ τὰ θύματα της.

— Ὁ κύριος Γκρολλιέ-Σαβέρν ἐπλησίασεν.

— Ἐγερθητε, εἶπεν οὕτος, καὶ διηγηθήτε ὅτι ἔχετε νὰ ὁμολογήσετε.

— Καὶ ὁ Ροβέρτος; ἐφέλλισεν ἐκ νέου ἡ Φράγκα.

— Καὶ ἐπειδὴ συγκίνησις ἄκρα εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκυρίευσεν τὴν βαρῶνην, ἡ Φράγκα ἐξηκολούθησεν.

— Σὰς ἐξορκίζω, ἀφῆσατε νὰ εἰπῶ εἰς ὄλους νὰ ἀποσυρθῶσι διὰ νὰ δυνῶσιν νὰ ἐξηγηθῶμεν κατὰ μόνας.

— Αἶ, λοιπόν, πράξτε ὅ,τι θέλετε.

— Ζητήσατε σεῖς ἡ ἴδια ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα ν' ἀπέλθῃ μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Κομβρεμῶν.

— Ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ τὴν συλλάβῃ πρῶτον, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Γκρολλιέ-Σαβέρν, ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Κύριε, καθίκευσε ἡ Φράγκα μετ' ἠνωμένας τὰς χεῖρας, βεβαίως δὲν ἀμφισβάλλετε, ὅτι ἐπιθυμῶ ὅσον καὶ ὑμεῖς νὰ δικαιωθῇ ὁ Ροβέρτος.

— Κάματε μοι λοιπὸν τὴν χάριν, ἢν σὰς ζητῶ, σὰς καθίκευτε.

— Καὶ ἂν ἡ ἐνοχος δραπετεύσῃ;

— Δὲν θὰ δραπετεύσῃ. Δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρον τούτου. Σὰς δίδω περὶ τούτου τὸν λόγον μου ὡς ἐντιμῶς κόρη.

— Ἐλθετε, κύριε Κομβρεμῶν, ἅς ἀπέλθωμεν, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὕτος πρὸς τὸν ἀνακρίτην.

— Ἡ κυρία Γιακώβσεν ἔδραμε κατόπιν αὐτῶν μετὰ τῆς Τερέζας, καὶ καταφθάσα αὐτοὺς εἰς τὸν πρόδρομον.

— Καὶ ὁ Ροβέρτος; ἠρώτησεν.

— Ἐβουλόμην τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔγραφα δὲν ὑπεβλήθησεν ἔτι εἰς τὸ οἰκεῖον συμβούλιον, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ἀφοῦ ἡ μακρησία δὲ Στὶν Ζάν δ' Ἄνζεβῦ δὲν τὸν κατηγορεῖ. . .

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Η κ. Βάγια δρ. 1000.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΩΝ

Η εκ Λονδίνου κ. Βαλλιάνου 10 λρ. Αγγλικές
Η κ. Νίνα Μ. Σολωμού εις μνήμην του υιού της Αλεξάνδρου δρ. 500
Η κ. Πηνηλόπη Παπα. » 100

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Μ. Μ. Αθήνας. Είναι αληθής απόπειρα και διά τὸ ἐν καὶ διά τὸ ἄλλο. Συμμορφούμεθα ὀθλήσας σας.— Δα Κ. Κ. Μεσολόγγων. Δρ. 24 ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Ἀπέφρασαν ἐγγυμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.— Καν Α. Κ. Πύργον Ἐλήφθησαν ἀλλὰ μόνον ἑπτὰ. Μήπως ἐγένετο λάθος τι. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς εἶναι ἔργον καλὸν διὰ νὰ ἀναγνωσθεταί, ἀλλὰ ὄχι καὶ διὰ τὴν σκηνὴν. Γλώσσα ἀμειψτος, ἰδέαι ὠραταί, στίχοι γλαφυροί, ἀλλὰ σχοινοτενέστατον, μακρόν, μὲ διαλόγους ἀτελευτήτους.— Καν Μ. Α. Πειραιᾶ. Ἡ κόρη ὀφείλει νὰ ἐπιμύνη, ὅπως τὴν τιμητικὴν θέσιν λαμβάνῃ ὁ πατήρ, ἐκτός ἂν ἐκείνος ἀρνήται.— Καν Τ. Μ. Χ. Κάρυτον. Δρ. 15 ἐλήφθησαν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Εὐγγυμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.— Κον Ν. Δ. Ν. Βόλον. Εὐαρεστηθήτε παρακαλῶ νὰ μᾶς γνωρίσητε, ἐὰν ἐλήφθησαν ἢ ὄχι. Ἐστάλησαν εἰς ἰδιαιτέρον δέμα εἰκοσι. Ἀντίτιμον τῶν 9 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Π. Μ. Πύλον. Εὐγενῆς ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίων καὶ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐγγυμονοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν.— Καν Αἰ. Χ. Α. Τρίγκαλα. Ἐπειδὴ οὐδεμίαν παρὰ τοῦ συγγενούς σας ἐλάβομεν ἀπάντησιν, εὐαρεστηθήτε νὰ τῷ ἐπιθυμήσητε νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.— Δα Ὅλ. Κ. Μάλαταν Προθυμῶς τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.— Δα Αἰ. Δρ. Ζαχαζέγ. Εὐγενῆς ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 82 ἐλήφθη Μυρίας Εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐγράφομεν.— Καν Α. Ζ. Βόλον. Δρ. 8 ἀντίτιμον ἀποσταλέντων ἡμερολογίων ἐλήφθη. Θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ προθυμίαν.— Καν Μ. Α. Φ. Μηλέας Βόλου. Εὐγγυμονοῦ δι' εὐγενῆ φροντίδα πρὸς διάθεσιν ἡμερολογίων. Ἐγράφομεν ἐν σχέσει πρὸς γνωστήν σας ὑπόθεσιν.— Δα Α. Π. Κ. Πολιν. Ἐχάσαμεν καὶ πάλιν τὰ ἴγνη σας, διότι ἀπόλεσθη ἡ αὐτόθι διεύθυνσις σας. Ἐγράφομεν ἐν τούτοις καὶ εἰς τὴν τύχην.— Δα Αἰ. Β. Λαμίαν. Ζητηθέντα 15 ἡμερολόγια ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.— Καν Μ. Κ. Κλάμας. Ἐλήφθησαν θερμότηας εὐχαριστίας διὰ φιλικὴν φροντίδα.— Καν Τ. Β. Κάτρον. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ πληρώσῃτε τὰς καθυστεροῦμένας συνδρομὰς σας τῶσαν ἐτῶν «Ἐφημ. Κυριῶν» καὶ ἡμερολογίων; Ἡμεῖς ἀρχίζομεν νὰ γάνωμεν τὴν ὑπομονήν.— Καν Μ. Δ. Ἀθήνας Τὰ μυθιστορήματα τοῦ André Theriet καὶ τῆς Mme Henri Greville εἶναι καταλλήλοτα διὰ νεανίας, ὠρατα καὶ ἠθικά.— Καν Ἄγ. Π. Κ. Μύτικα. Ἀντίτιμον 5 ἡμερολογίων ἐλήφθη καὶ ἀπεστάλησαν ταῦτα ἀμέσως. Εὐχαριστίας πολλὰς.— Κον Γ. Δ. Getate Νέαι συνδρομητρῖαι ἐνεγράφησαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.— Καν Ε. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Βεβαίως δύναται νὰ στείλῃ ἄνθη ἀλλὰ ἐὰν εἶναι πολλοὶ οὐκοίς. Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων δύναται νὰ ἀποσταλῶσι τὰ ἄνθη ταῦτα διὰ τῆς μητρὸς τῆς πρὸς ἣν προσφέρονται.— Κον Α. Μ. Οδησσοῦν. Ἐπιστολὴ μετὰ φρ. χρ. 36 καὶ 80 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν Ἐγράφομεν.— Καν Δ. Φ. Μιτυληνῆν. Τὰ ἐλλείποντα Οἰκιακῆς ἐοικητήθησαν. Ἀμα ἀνατυπωθῶν ἀποστελλονται. Γνωρίσατε καθυστεροῦ-

τας ἀριθμοὺς «Ἐφημ. Κυριῶν».— Καν Εὐ. Δ. Κ. Σοχοῦμ. Ἀποστελλάτε εἰς ροδὸλ. ἄφρτ. ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.— Κον Μ. Σπ. Ν. Δροβλίαν. Κατεβλήθη μόνον τρίμηνον συνδρομῆ.— Κους κ. Ἀδελφούς Χ. Βουκουρεστίων. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 195 ἐλήφθη. Εὐγγυμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐγράφομεν.— Κον Στ. Σγ. Χιον. Νομίζομεν ὅτι μετὰ ἓνα μῆνα θὰ εἶναι πολλὴ ἀργὰ. Γράψατε ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.— Κον Ν. Α. Τούλτσσαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 92 ἐλήφθη. Θερμῶς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Εἶχον ἤδη ὅταλῃ τὰ ἡμερολόγια.— Καν Κ. Δ. Ρ. Λαμίαν. Θερμότηας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Χρήματα ἐλήφθησαν.— Καν Π. Λ. Λευησσόν. Ἀναμῆνω ἐπίκλησιν σας πρὸς δημοσίευσιν.— Δα Ε. Κ. Υφωμάθεια. Τὸ ἔργον τοῦ Rousseau εἶναι βεβαίως ὠρατον, ἀλλὰ μακρόν καὶ ἀκατάλληλον δι' ἐβδομαδιατον περιοδικόν. Ἡ περὶ παιδίων Ἀγωγῆς τοῦ Πλουτάρχου πραγματεία, ἐὰν διαιρηθῇ καὶ σχολιασθῇ καταλλήλως ἴσως θὰ εἶναι καταλληλότερα.— Κον Α. Γ. Κ. Πολιν. Ἀπεστείλαμε πάντα τὰ ζητηθέντα.— Καν Μ. Α. Δρ. Ἀγχιάλον. Δύνασθε νὰ ἀποστείλητε ἀντίτιμον καὶ εἰς Βουλγαρικά χαρτονομίσματα. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς καὶ ἐπισχυτικές κρίσεις.— Καν Εὐ. Π. Βουκουρεστίον. Φρ. 20 ἐλήφθησαν. Ἐγράφε μοι ποῖα φύλλα Οἰκιακῆς δὲν ἐλήφθησαν.— Καν Α. Π. Mersouan. Ἡμερολόγια σας ἐστάλησαν. Δύνασθε νὰ ἀποστείλητε ἀντίτιμον διὰ τοῦ κ. Καλαποθάκη. Ἡ συνδρομὴ σας λογίζεται ἀπὸ 8ης Μαρτίου 1894. Καί καὶ Κους Σ. Γ. Ι. Οἰ. Πάτρας, Μ. Ι. Μπ. Πειραιᾶ, Κ. Εγ. Τούχ, Χ. Χ. Ν. Βέγγλαν, Κλ. Κ. Κεφαλόδρουσον, Ἄγ. Ζ. Πειραιᾶ, Θ. Κ. Γύθειον, Δ. Μ. Π. Πύργον, Ν. Β. Θήραν, Δ. Χρ. Γαλάξιον, Κ. Α. Δ. Πάρον, Ε. Ν. Δρ. Σύρον, Δ. Ν. Κ. Μιτυληνῆν, Ε. Ρ. Ποντοηράκλειον, Γ. Β. Φιλιατρά, Α. Κ. Πόρον, Ί. Χρ. Πρ. Πάτρας, Μ. Δ. Εὐθ. Ἀγίαν Θέκλαν, Εμ. Κ. Μελγαλά, Μ. Κ. Ι. Ἄγιον Γεωργιον, Μ. Α. Τ. Σεβερόνον, Β. Δ. Σπέτσας, Π. Β. Κέρκυρον, Α. Μ. Υπάτην, Ἀρ. Σ. Βατούμ, Π. Γ. Ἀλεξάνδρειαν, Ὅλ. Π. Κτ. Λευκάδα, Κ. Σ. Κ. Πάτρας, Γ. Γκ. Ἀγυιάν, Κ. Ι. Π. Σύρον, Κ. Γκ. Τήνον, Κ. Σ. Γ. Κάτρον, Ε. Ι. Ν. Χιον, Γ. Μ. Καλάμας, Χρήματα μετ' ἐπιστολῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Αἰ ἀποστελλασα: χρήματα καὶ μὴ λαμβάνουσαι σήμεραν ἀπάντησιν, ἄς μὴ ἀνησυχῆστω, διότι ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀπαντήσωμεν σήμεραν πρὸς ὅλας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρῖαι καὶ οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες ἔτι συνδρομὰς π. ἔ. νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς τάχιστα, διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ τακτοποιήσωμεν τοὺς λ)σμοὺς μας.

Οἱ δὲ κ. κ. ἀνταποκριταί μας τινὲς τῶν ὁποίων καθυστεροῦσιν ἔτι καὶ τὰς συνδρομὰς τοῦ 1893, παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν ἀφεύκτως ἐξόφλησιν τῶν λ)σμῶν των, διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ περιμένων περισσότερον.

Ἄπο τὸν κ. Βαλλιάνου. Ὄταν ἡ κυρία Γιακώδσον καὶ ἡ Τερέζα ἐπανήλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ, εὔρον τὴν Φράγκαν κλαίουσαν ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς Ναδίνας.

Ἡ Ζουανέτα πάντοτε καθισμένη ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ της, μὲ τὸ ὡς σφιγγὸς πρῶτονον ἐπειδόμενον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της, ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς κόσμον ὄλον σκέψεων.

Ἡ κόρησα δὲ Ροσεβέλ, καὶ ἡ θυγάτηρ της, παραδεδομένα εἰς τὰς ἀμοιβαίας διαχύσεις των ἐφάνοντο λησμονήσασαι τὴν παρουσίαν της.

Ἄλλ' ἡ Παυλίνα, ἅμα ἰδοῦσα ἐκ νέου ἐκείνην, ἡ ὅποια ἐπροξήνησεν εἰς ὅλους των τόσα κακά, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτόν της. Ἄπασα ἡ μουσικακία της, ἅπαν τὸ μῖσός της, ἅπασα ἡ ἀνάγκη ἦν ἠθάνετο νὰ ἐκδικηθῇ, διηγήθησαν διὰ μίαν μετὰ σφοδρότητος. Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν, τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περάσῃ ἐστὶ! Ἡ Φράγκα μοὶ ἐξήτησε νὰ ἀπομακρῶνω τὸν εἰσαγγελέα. Δὲν ἠθέλησα νὰ τῆς τὸ ἀρνήθω. Ἄλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι ἐσώθης, ἀθλία!... Διότι πρὶν ὑπάγω νὰ παραλάβω τὸν Ροβέρτον, ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ ἐπαρρητιώσω ἐδῶ, μέχρις οὗ σὲ σηκώσῃ ἐντεῦθεν ὁ κύριος Ζερβαὶ διὰ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἄλλ' ἐὰν ἀκολουθήσετε τὰς παρορμήσεις τῆς δικαίας ὀργῆς σας, νονά, εἶπεν ἡ Φράγκα, ἐὰν ἀφήνατε τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν νὰ συλλάβῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν κακοῦργον, ἡ ὅποια εἶνε ἐκεῖ ἐντελῶς ἠτητημένη, θὰ τὸν πλέον τὸτε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ὅ, τι εἶνε ἐπιθυμητὸν διὰ τὸν Ροβέρτον; Ὄταν ὑπόθεσις τις περιέγεται εἰς χεῖρας τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, δὲν γνωρίζει τις πλέον ποῖαν πορεῖαν θ' ἀκολουθήσῃ... οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ:

Τὴν σταματῶ ἅμα θελήσω. Ἡ αἰώνια εὐτυχία τοῦ Ροβέρτου ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν λέξιν, εἴτε ἐκ τοῦ ἀδεξίου ζήλου ὀργάνου τινος τῆς ἐξουσίας εἴτε καὶ ἐξ οἰουδήποτε τυχαίου περιστατικῶν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Καὶ, τότε, τὸ φαντάζεσθε. Θὰ εἶνε ἀπαρηγόρητος καὶ δυστυχῆς διὰ βίου ἅμα μάθη οὗτω τίς τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον!...

Καὶ ἔπειτα, ὅσα ἐγγλήματα καὶ ἂν ἔκαμεν ἡ μήτηρ του, μήπως παύει αὐτὴ ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶνε μήτηρ του; Ἀμα δὲ μάθη ὅτι σεις τὴν παρεδώσατε τὴν μητέρα του εἰς τὸν δῆμιον, θὰ σὰς τὸ συγχωρήσῃ τοῦτο ποτε;

— Ἄλλὰ, τέλος, αὐτὴ ἐφῄνευσε τὸν υἱόν μου, τὸν πατέρα του!... ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα ἐν τελευταίᾳ διαμαρτυρίᾳ.

— Τί πρὸς τοῦτο; εἶναι ἡ μήτηρ του!

Καὶ δεκτικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς τὴν Ζουανέταν, βυθισμένη ἐντὸς τοῦ ἀνακλίντρῳ της, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ δεινώδῃ ὑπὸ φάτης συνεσπασμένα:

— Ἀπο μίαν ὥρας ἐκείνη, ἦν καταρᾶσθε, πληρῶναι ἀκριβὰ τὰ ἐγγλήματά της, εἶπεν ἡ Φράγκα βραδέως Ἐδῶ, ὑπερέφραμεν πάντες ἐξ αἰτίας της, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ, ἀλλ' ἡμεῖς εἴχαμεν τὴν συνείδησιν μας καθαρὰν!... Ἐνῶ αὐτῇ!

Ἡ Ναδίνα ἐκστάσει ἐθαύμαζε τὴν κόρην της. Ἦτο δυνατόν ἡ μικρὰ ἐκείνη Φράγκα της, ἦν εἶχεν ἀρίσει τὴν ἄτολμον, νὰ ἔγεινε τόσο ἐνεργητικὴ, καὶ νὰ ἔχη συγχρόνως αἰσθήματα τοσοῦτον ἐξαιρετικῶς εὐγενῆ καὶ ὑψηλά;...

— Τί ζητεῖς;... τί ἀποφασίζεις;... εἶπεν ἡ Παυλίνα, πεισθεῖσα ἐν τέλει, καὶ αἰσθανομένη πόσον ὀρθαί ἦσαν αἱ σκέψεις της νεαρᾶς κόρης.

— Ἐθελὼ νὰ ἀφήσετε νὰ συντελεσθῇ ἡ τιμωρία τῆς ἐνόχου ὅπως θέλει ὁ Θεὸς ἐν τῇ δικαιοσύνῃ του, εἶπεν ἡ Φράγκα διὰ τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπισήμου φωνῆς, δι' ἣς ὁ δικαστὴς ἀπαγγέλλει καταδικαστικὴν ἀπόφασιν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὀρθὰ καὶ σκεθρῶπῃ, χωρὶς νὰ τρέμῃ, χωρὶς νὰ δειλῆ διαταγῶν τινά, ἡ Ζουανέτα ἠγέθη.

— Φράγκα, εἶπεν αὐτῇ, πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην, θὰ ἐξέλθῃ εἰς τὰς ὀκτῶ ἀπὸ τὸ Μαρξᾶς... Ἀφες με νὰ τὸν ἴδω μίαν μόνην στιγμὴν... Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν τὸν ἐκύταξα εἰσέτι... Ναι, ἔπειτα, μετὰ τοῦτο... εὐθὺς μετὰ τοῦτο... τὸ θέλημά σου θὰ ἐκτελεσθῇ... ἀλλὰ θὰ συναποφέρω τοὺς ἀχαιστον τὴν εἰκόνα του εἰς τὸν τάφου μου.

— Ὑπεσχέθη, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ, κυρία, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβέλ, διὰ φωνῆς ἥτις διὰ μίαν ἐγένετο ἀμειλικτος

— Δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος ἐδῶ;

— Ὅχι. Ἡ οἰκία αὐτῇ εἶνε καταρμημένη. Ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ πατήσῃ ποτὲ τὸν πόδα του ἐδῶ μέσα. Ἡ κυρία Γιακώδσον, ἡ ἀληθὴς μήτηρ του, μετὰ τὴν ἐκ τῆς εἰρήτης του ἔξοδον, θὰ τὸν παραλάβῃ εἰς τὸ μέγαρον Γιακώδσον.

— Ἔστω ἔχεις δίκαιον! Ἡ ἐξέυρες νὰ ἀγαπᾶς!... Ἀς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός, ὁ ὅποιος ἐδώρησεν εἰς τὸν Ροβέρτον παρμόμιον ἔρωτα!...

Διὰ βήματος τότε βραδέως καὶ στερεοῦ, ἡ Ζουανέτα ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας ἐν μόνον βλέμμα ῤίψασα, πρὸς τὴν Φράγκαν ἀπειθυμόμενον... Ἄλλ' ὁποῖον βλέμμα!... (ἀκολουθεῖ)